

ning. Det staar for mig saaledes, at man jo ogsaa kan gaa for vidt paa dette Omraade i sine humane Bestraabelser. Dette er ogsaa antydet fra forskellige Sider her i Salen, idet denne Anskuelse er bleven gjort gældende af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) foruden af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage). Det er egentlig ogsaa indrømmet af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust), at man paa dette som paa ethvert lignende Omraade kan gaa for vidt ved blot at lytte til Humanitetens Røst. Der maa dog være en vis Grænse og bestemte Regler for Anvendelsen af de Principper, der her er Tale om.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust) gaar betydelig videre, og det forekommer mig, at han paa et enkelt, rigtigt og ogsaa meget specielt Punkt, navnlig med Hensyn til saadanne Invalidder, der have gjort sig skyldige i vanværende Handlinger, gik vel vidt. Han fremdrog et enkelt Tilfælde, der ogsaa staar mig tydelig for Øje, men det forekommer mig, at man i dette og lignende Tilfælde har ramt netop det rette ved at udelukke saadanne fra Invalidhjælp. Jeg skal henpege paa, at de derfor ikke ere aldeles affaarne fra enhver Hjælp fra det offentlige. Det har vist sig netop i dette Tilfælde, Tilfældet Bauer, som det ærede sidst omtalte Medlem fremdrog, at vedkommende fra en anden Institution, nemlig fra Centralkomiteen, har oppebaaret en aarlig Hjælp, hvilket ikke fremgik af Andragendet, paa 90 Kr. om Aaret, og jeg kan ved denne Lejlighed oplyse, at der er tillagt ham en yderligere Hjælp, idet han nu faar 120 Kr. om Aaret fra Centralkomiteen. Da jeg her er kommen til at nævne Centralkomiteen, skal jeg give det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) nogle Oplysninger. Han fremdrog Spørgsmaalet om, hvorledes den overordentlige Invalidfond staar i Forhold til de Midler, der i sin Tid, navnlig under den første Krig, bleve indsamlede ved 4 Skilling-Subskription samt paa anden Maade. I saa Henseende skal jeg blot oplyse, at det ærede Medlem vist har overset, at der i § 24 i Loven af 25de November 1876 netop indeholdes et Paabud om igen at henlægge de Midler fra Centralkomiteen, der havde været inde under den overordentlige Invalidbestyrelse, til Centralkomiteen. Slutningen af denne Paragraf paabyder, at disse Midler skulle tilhæveleveres til Centralkomiteen til Anvendelse i Overensstemmelse med de for disse Midler fastsatte Bestemmelser og med de paa dem hvilende Forpligtelser.

Der har muligvis fundet andre Indsamlinger Sted ogsaa senere, men saadanne Midler ere stedse tilgaaede Centralkomiteen. Under den overordentlige Invalidfond, som det ærede Medlem omtalte, er der derimod ganske vist ogsaa andre Beløb, der have den Karakter, at de kunne uddeles straks ved en Opspisning af Kapitalen, saa at man ikke der er indskrænket blot til Anvendelse af Renterne af samme. Men jeg skal oplyse, at disse Beløb forholdsvis ikke ere meget store. Saa vidt mig bekendt, er det kun følgende Beløb, nemlig den saakaldte Bestyrelsens Fond paa 32,285 Kr. og dernæst det saakaldte Diemplers Legat paa 20,191 Kr. og endelig et andet lille Legat, nemlig det Wahlfte, paa 715 Kr. Disse Beløb, som nøjagtigt sammenlagte udgøre 53,192 Kr. 94 Øre, kan der altsaa, hvis den overordentlige Invalidfonds Bestyrelse dertil finder Anledning, straks disponeres over. Jeg skal dog ganske henstille til det ærede Medlem, om det ikke, saaledes som det hidtil er blevet antaget, vilde være langt mere i det Heles Interesse eller af Interesse for de Formaal, som her skulle tjenes, at man ikke strider til en Uddeling af saadanne Beløb straks, da der jo bestandig er god Villighed til at yde af Statskassens Midler baade til Invalidfonden og den overordentlige Invalidfond, hvad der mangler, men derimod som nu at indskrænke sig til Uddeling af Renter. Thi skulde den Ulykke indtræffe en Gang, at vi atter befaandt os i Krigstilfælde, vilde det have en ikke ringe Betydning, at der var det — desværre forholdsvis mindre — Beløb til Uddeling i det Øjeblik, det var nødvendigt, uden at man altsaa behøvede udelukkende at stole paa den offentlige Godgørenhed og Lovgivningsmagts Indgriben, som ganske vist, hvad begge disse Faktorer angaar, tilfært kan paaregnes, men hvor det dog kan trækkes ud, inden man kan komme til en virkelig Uddeling af den paatværende Hjælp.

Naar det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds i sine Bestraabelser for at komme saa vidt som muligt i dette Lovforslag, ogsaa ønsker, at der skal lovgives med Hensyn til Fredsinvaliderne, kan jeg ikke følge ham i disse velmente Bestraabelser. Jeg mener, at her er ikke Stedet og Tiden til ogsaa her at komme til højere Beløb, som ville betydelig forøge, hvad der nu forlanges i Tilbud fra Statskassens Side. Havde det ærede Medlem indskrænket sig til at medtage de Fredsinvalidder, som faa deres Hjælp i Henhold til Loven af 9de April 1861 § 16, og hvor det Beløb, som nu uddeles, udgør omtrent 22,000 Kr., vilde en Forøgelse efter samme